

ANNA TODD

**Nimic mai
puțin**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Noviembre Anita Vela

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODD, ANNA
Nimic mai puțin / Anna Todd ; trad. din engleză de
Oana Dușmănescu. - București : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0515-1

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: Nothing Less
Autor: Anna Todd

Copyright © 2016 by Anna Todd

Originally published by Gallery Books, a Division of Simon &
Schuster, Inc.

The author is represented by Wattpad.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Muzica lui Landon

- „Without“ — *Years & Years*
- „Echo“ — *Nelou*
- „Ghost“ — *Halsey*
- „TiO“ — *Zayn*
- „Take Me Home“ — *Jess Glynne*
- „Crown of Love“ — *Arcade Fire*
- „Control“ — *Kevin Garrett*
- „Assassin“ — *John Mayer*
- „I Can't Make You Love Me“ — *Bon Iver*
- „What a Feeling“ — *One Direction*
- „Never Let Me Go“ — *Emily Wolfe*
- „War of Hearts“ — *Ruelle*
- „Edge of Desire“ — *John Mayer*
- „Chainsaw“ — *Nick Jonas*
- „wRoNg“ — *Zayn*
- „As You Are“ — *The Weeknd*
- „Something Great“ — *One Direction*
- „Unhinged“ — *Nick Jonas*
- „Death Has Fallen in Love“ — *Mads Langer*
- „Last Flower“ — *Mads Langer*
- „I Know Places“ — *Taylor Swift*
- „Cough Syrup“ — *Young the Giant*
- „iT's YoU“ — *Zayn*
- „Heavy“ — *Emily Wolfe*
- „Wolves“ — *One Direction*

Prolog

Într-un viitor nu foarte îndepărtat...

— Tati?

O voce fragilă se aude în bezna dormitorului meu. Mă înclin și aprind veioza, iar ochii mi se obișnuiesc cu lumina care se răspândește în toată încăperea.

— Adeline? Ce s-a întâmplat?

Mă ridic și-mi trag pătura peste piept, amintindu-mi că nu sunt îmbrăcat. Mă uit la soția mea; i se vede spatele gol. Doarme pe burtă, întinsă ca de obicei. Fetița se freacă la ochișorii căprui cu mânuța.

— Nu pot să dorm.

Mă simt cuprins de ușurare.

— Ai numărat oițele?

I-a fost greu să doarmă în ultima vreme și încerc să nu mă-ngrijerez prea mult din cauza asta. Medicul spune că-i e dificil să-și

trimită mintea activă la culcare noaptea, lucru destul de normal pentru vârsta ei. Adeline dă din cap.

— Și poneii. Am numărat și poneii. Unul albastru, unul roșu și unul galben și certăreț.

Încerc să nu râd.

— Un ponei galben și *certăreț*?

— Da. I-a furat fursecul celui albastru.

Mama fetiței mele se agită în somn, dar nu se trezește. Îi trag pătura peste spatele gol, în caz că se va întoarce cu fața în sus.

Mă uit la fiica mea, care are ochi ca ai mei, și nu-mi mai ascund amuzamentul în fața imaginației ei bogate. E atât de creativă pentru vârsta ei și spune mereu povești cu pitici și prințese și alte lucruri fantastice.

Zâmbind, îi întind mâna, iar ea își mută ursulețul sub celălalt braț și mă prinde de degete. Biata jucărie de pluș mai are puțin și se dezintegrează. În afară de școală, nu se duce nicăieri fără el și uneori găsesc chestia asta blănoasă în geanta mea, când ajung la școală.

— Ce zici să ne vedem la bucătărie ca să-mi spui ce se întâmplă mai departe?

Ea dă din cap, iar eu îi sărut mânuța.

— Vin și eu într-un minut, iubito, adaug, ca să-mi pot pune pe mine niște pantaloni de trening.

Adeline se uită la mama ei, apoi din nou la mine, înainte de a se îndrepta spre ușă. Apoi se răsuțește.

— Putem să mâncăm o prăjitură cât vorbim? întrebă mica mea negociatoare.

E exact ca mine, mereu vrea dulciuri. Arunc o privire spre ceasul de pe noptieră. E douăsprezece și jumătate și mâine-dimineață are școală. Pentru că sunt învățătorul ei în clasa întâi, n-ar trebui s-o încurajez să mănânce dulce în mijlocul nopții...

— Te rog, tati?

Știu că trebuie să fiu responsabil și că n-ar trebui s-o las să mănânce dulciuri cu șase ore înainte să se trezească și să meargă la

școală. Mama ei o să mă omoare, dar știu la fel de bine că și ea i-ar ceda. Ochii aceia mari și căprui și ursulețul din brațele ei îmi amin-tesc că nu va fi mai fi copil prea mult timp.

Adeline mă așteaptă.

— Ia una și pentru mine. Vin și eu până când alegi tu *cele mai mici prăjituri din cutie* pentru noi.

Zâmbește, convinsă c-o să-i dau voie.

— Pe cele *mai mici*, bine?

Îi zâmbesc. Ea mă aprobă și iese din dormitor. Mă ridic în picioare și-mi iau pantalonii de pe podea.

— Fraier, se aude vocea somnoroasă a soției mele.

Îmi trag pantalonii pe mine.

— Ești trează? întreb eu, prefăcându-mă surprins.

Ea se răsuțește și-și înalță brațele deasupra capului, iar cearșaful îi cade până la talie.

— Desigur.

Un surâs adormit i se întinde pe față frumoasă.

— Lașo, o necăjesc eu.

— Ești ușor de manipulat.

Încerc să-mi iau privirea de la chipul ei. Dacă-mi permit să admir sânii goi ai soției mele, n-o să mai plec niciodată din camera asta.

După ce mă îmbrac, mă aplec, mă sprijin cu genunchiul pe marginea patului și-mi lipesc cu blândețe buzele de fruntea ei. Are ochii închiși când mă desprind de ea și buzele strânse într-un zâmbet plăcut.

Plec din dormitor și, când ajung la bucătărie, Adeline ține ursulețul într-o mână și un fursec imens în cealaltă.

— Asta nu pare a fi cea mai mică prăjitură.

Deschid frigiderul și scot carafa cu lapte. Adeline surâde și limba îi iese printre dinții lipsă. Crește prea repede.

— Credeam c-ai spus *cea mai mare*, minte ea.

1

Landon

Tortul aniversar al lui Ellen e la mine în mâini, gata să-l duc la parter. Nora stă lângă ușă, luându-și la revedere de la Posey și Lila. O văd pe Nora care-și pune o pereche de teniși albi; poartă șosete care au drept model felii de pizza.

— Ești gata?

Pun tortul pe măsuta roșie de la intrare, iar ea dă din cap. A fost tăcută de la discuția noastră din baie și nu știu cum să încep cu ea o conversație acum. Am fost de acord că nu voi încerca s-o schimb, că n-o să insist să-i aflu secretele și nici n-o s-o ajut să-și care bagajele. M-a avertizat la nesfârșit că nu e bună pentru mine, că nu poate fi femeia de care am eu nevoie.

Cum poate fi așa, când nici eu nu am habar de ce am nevoie?

Tot ce știu e că-mi place compania ei și vreau s-o cunosc mai bine. Nu mă deranjează s-o luăm ușor: cele mai frumoase cadouri îți iau, de obicei, mai mult ca să le desfaci.

Iau tortul, apoi ieșim amândoi în tăcere, iar eu chem liftul. Foșnetul ascensorului care urcă este singurul zgomot de pe holul liniștit. Intrăm, iar Nora se duce în cel mai depărtat loc din lift.

O las să ia distanță și încerc să nu mă uit la ea, deși ea mă privește. Îi simt ochii fixându-mă, dar îmi dau seama că nu mai are chef de vorbă astăzi.

Îmi simt brațele goale, de parcă *le-ar lipsi ceva*. Nora, poate? În fiecare secundă petrecută cu ea simt că-mi pierd controlul asupra propriului trup.

Nora își atinge codițele și ochii noștri se întâlnesc. Liftul nu s-a mișcat de când ne-am urcat în el. Nici n-aș putea să spun de când ne aflăm aici; mi se pare că au trecut câteva minute, dar e posibil să nu fi fost decât câteva clipe.

Nu-și ia ochii de la mine, studiindu-mă, încercând să dezlege un mister.

Nu eu sunt cel care are secrete, vreau să-i spun.

Mă gândesc la Dakota și la timpul petrecut împreună aseară. Mă gândesc cât de stânjenit și vinovat m-am simțit când n-am putut... să fac față. Mă gândesc la felul în care m-am simțit când am găsit baia pustie, pentru că fosta mea iubită a plecat pe ieșirea de incendiu. N-a trecut decât o noapte, iar acum sunt cu Nora, dorindu-mi să fiu mai aproape *de ea*.

Presupun că și eu am secretele mele.

— S-a stricat? întreabă Nora, iar eu am un moment de panică, gândindu-mă că vorbește despre scula mea.

Când îmi dau seama că vorbește despre lift, îmi vine să râd.

— Nu știu.

Apăs din nou butonul pentru parter. Liftul scoate un sunet, iar ușa se deschide și se închide la loc. Cabina începe să se miște, iar eu ridic din umeri. Oare uitasem să apăs pe buton? Nu știu.

Când ajungem la parter, aștept ca Nora să iasă prima din lift. Cotul ei îmi atinge brațul și mă dau la o parte ca să-i fac loc. Am pielea fierbinte și, pentru o clipă, îmi doresc să pot trăi într-o realitate

paralelă. Într-o dimensiune în care o pot atinge pe Nora, o pot ține în brațe. În lumea aceea, Nora ar avea încredere în mine și mi-ar împărtăși lucruri pe care nimeni altceva nu le-ar putea vedea. Ea ar râde șovăitoare și n-ar încerca să se ascundă. Cu fiecare pas făcut în blocul în care locuiesc, această lume imaginară perfectă pălește.

— Nu i-am luat și alt cadou lui Ellen, îmi amintesc eu cu voce tare.

Nora se răsuțește și încetinește până când o ajung din urmă.

— Sunt sigură că tortul acesta făcut în casă și timpul tău sunt suficiente.

Inspiră profund.

— Mie mi-ar plăcea la nebunie un astfel de cadou.

Apoi merge mai departe.

Când spune asemenea lucruri, mintea mea, și așa aglomerată, devine și mai confuză.

— Și totuși, nu-ți plac zilele de naștere? o întreb, sperând nerăbdător la o explicație.

Ziua ei de naștere e săptămâna viitoare, dar m-a făcut să-i promit că n-o să-i pregătesc nimic. Mă pune să-i promit o grămadă de lucruri în ultima vreme. O cunosc de numai câteva săptămâni și deja i-am promis prea multe.

— Nu.

Nora deschide ușa, ținând-o și pentru mine. În loc s-o întreb de ce, mă hotărâsc să vorbesc despre amintirea mea preferată de la aniversări.

— Când eram mai mic, mama făcea mereu hărmălaie de ziua mea de naștere. Toată săptămâna o țineam într-o petrecere. Îmi făcea toate felurile de mâncare preferate și stăteam în fiecare seară până târziu.

Nora ridică privirea la mine. Ne apropiem de intrarea în magazinul de pe colț. Un cuplu trece, ținându-se de mână, lucru care mă face să mă întreb dacă Nora a avut vreodată vreun iubit serios. Mă înnebunește că nu știu nimic despre femeia asta. Are 25 de ani. Trebuie să fi avut relații în trecut.

— Îmi făcea întotdeauna brișe coapte în conuri de înghețată și mi le aducea la școală. Credea că asta o să-i facă pe copii să mă placă, dar ei făceau mișto de mine și mai mult.

Mi-am amintit de primul an de liceu, când nimeni din toată clasa nu s-a atins de prăjiturile decorate cu bomboane colorate pe care le făcuse mama.

Nimeni în afară de Dakota și de Carter. Toți trei am încercat să mâncăm cât am putut de multe, în drum spre casă, pentru ca mama să creadă că toți copiii din clasă au apreciat cadoul ei și că au sărbătorit ziua mea de naștere alături de mine.

Ne mai rămăseseră cinci când am ajuns la noi pe stradă. Le-am lăsat pe un buștean de la intrarea în Petic, o zonă împădurită unde stăteau drogații și oamenii cu soartă grea — cu stomacul gol și cu o viață la fel de goală — și ne-a plăcut să credem că i-am hrănit pe cel puțin cinci dintre ei în ziua aceea.

— Eu aș fi mâncat una, spune Nora, uitându-se prin mine.

Nu-mi explică de ce își urăște propria zi de naștere și nici nu mă aștept s-o facă. Nu de asta i-am povestit o parte din trecutul meu.

Nora deschide ușa magazinului și se aude clopoșelul. Intru după ea și zâmbesc când Ellen ridică privirea, încercând din răsuputeri să-și stăpânească un zâmbet până la urechi.

2

— Am rămas cu o grămadă de tort, spune Nora, ducând furculița de plastic la gură.

Firimituri de blat alb și glazură verde cad pe masa dintre noi. După cum s-a dovedit, Ellen nu e moartă după dulciuri. Spune că e adolescentă tocmai pentru că nu-i plac florile, când mă vait c-ar fi trebuit să i le aduc doar pe acelea. Dar să nu-i placă tortul? Nu știu ce fel de ființă e, dar o să-l mănânc eu cu drag în locul ei.

În ciuda faptului că urăște o mulțime de lucruri, i-a prins bine compania noastră. Deși a încercat să nu zâmbească, n-a reușit, așa că toți trei ne-am distrat de minune. Nora a întors semnul de pe ușa magazinului, din DESCHIS în ÎNCHIS, și am cântat „Mulți ani trăiască“. Am descoperit că sunt un cântăreț jalnic. Chiar fără melodie sau lumânări, ne-am asigurat că Ellen a știut că e ziua ei.

Nora a pus muzică pe telefonul ei, iar Ellen a vorbit cu ea mai mult decât a vorbit cu mine vreodată. Petrecerea noastră improvizată a durat vreo jumătate de oră. Ellen era îngrijorată că

magazinul era închis și am senzația că obosise să vorbească despre ea însăși. Ceea ce e nașpa. Am aflat că oamenii cărora nu le place să vorbească mult despre ei înșiși sunt cei cu care-mi doresc cel mai mult să discut.

— Ne rămâne nouă mai mult.

Iau altă furculiță de pe tejghea și scobesc într-un colț al tortului. Nora stă pe scaun lângă mine, cu un picior sub ea. Micile felii de pizza de pe șosetele ei sunt deopotrivă ciudate și adorabile. Întind mâna și o împung în laba piciorului.

— Ce-i cu astea?

Ea își linge buzele.

— Viața e prea scurtă ca să porți șosete plecticoase.

Ridică din umeri, ducând furculița cu tort la gură. Mă uit la șosetele mele, albe cu gri la călcâie și vârfuri. Bleah! Astea sunt plecticoase. Și mai sunt și *până la genunchi*. Nimeni nu mai poartă șosete până la genunchi.

— ăsta e mottoul vieții tale?

Ea dă din cap.

— Unul dintre ele, spune cu gura plină.

I-a rămas glazura pe buze și mi-aș dori să fim într-o comedie romantică, ca să mă pot întinde și să i-o șterg cu degetul. Ea s-ar înmuia toată, am începe să simțim fluturi în stomac și ea s-ar lipi de mine.

— Ai glazură pe buze, spun eu, făcând exact opusul unui gest romantic.

Ea dă să se șteargă la gură cu degetul mare, dar nu reușește.

— Nu vrei s-o ștergi tu în locul meu? E scenariul perfect pentru un sărut ca-n filme.

Gândim la fel, se pare. Ideea aceasta mi se pare reconfortantă, din nu știu ce motiv.

— Chiar la asta mă gândeam. Dacă ăsta ar fi fost un film, m-aș apleca și te-aș șterge pe buze.

Zâmbesc. Nora surâde cu subînțeles, cu buzele pline în continuare de glazură.

— Ți-ai linge-o de pe deget, iar eu ți-aș privi buzele cum se întredeschid.

— Iar eu m-aș uita la tine când aș face asta.

— Aș ofta în timp ce tu-ți lingi degetele, fără să-mi iau ochii de la tine.

Simt cum mă înfior.

— Tu ai avea fluturi în stomac.

— Niște fluturi sălbatici și furioși care mă fac să cred că-nnebunesc.

Nora mă privește în ochi. Zâmbește și e atât de frumoasă!

— Ți-aș spune că am ratat o bucată și m-aș mai apleca o dată spre tine. Inima ți-ar bate atât de repede.

— Atât de repede, c-ai putea s-o auzi.

Îi repet vorbele, pierdut în ele.

— Atât de repede, c-aș putea-o auzi. Ți-aș atinge obrazul.

Pieptul Norei se ridică și coboară lent.

— Iar eu te-aș lăsa.

— Ai închide ochii, așa cum faci de fiecare dată când te ating.

Nora pare surprinsă, ca și cum n-ar fi știut ce face. Mă uit fix la gura ei în timp ce vorbește, întrebându-mă la ce anume se gândește.

— Te-aș trage mai aproape de mine și mi-aș linge buzele, completează ea povestioara noastră.

Inima îmi bubuie atât de nebunește, că aud sângele năvălindu-mi în urechi. Inspir, iar Nora vine mai aproape. Nici măcar nu cred că a observat.

— Mi-aș lipi buzele de ale tale. Atât de ușor, încât de-abia ai simți. Ți-aș despărți buzele cu limba și te-aș săruta.

Ochii Norei sunt acum închiși pe jumătate și privirea ei îmi fixează gura.

— M-ai săruta cum nu m-a mai sărutat nimeni niciodată — nu așa cum mă săruți tu. Ar fi ca primul meu sărut, chiar dacă nu e primul.

Vocea îi e ca o șoaptă. Nu pot să n-o sărut. Mă aplec mai aproape de ea, lăsând numai câțiva centimetri să ne despărț.

— *N-ai mai fost sărutată* niciodată.

Acum e atât de aproape, încât îi simt răsuflarea pe obraji.

— Nu așa cum te-aș săruta eu. Ai uita toate săruturile de dinaintea mea, toate atingerile. N-ar mai rămâne niciuna.

Inspir adânc, iar ea își lipește buzele de ale mele înainte să expir. Are gust de glazură. Îi simt limba caldă în gura mea și mâinile lacome în păr. Mă aduce mai aproape, trăgându-mă cu degetele de rădăcinile părului.

Am ambele picioare pe podea și-i cuprind trupul cu brațele, trăgând-o din scaun spre mine. Îmi aterizează în poală, cu coapsele de-o parte și de alta a picioarelor mele. Mă sărută ca și cum *n-aș mai fi fost sărutat* niciodată și-mi doresc să uit orice sărut, orice atingere dinaintea ei.

Trupul ei moale se leagănă lipit de al meu, în timp ce-și mușcă buza. Simt cum mi se scoală, apoi sunt surprins că nu mă simt deloc stânjenit. Îmi dau seama în acel moment că mă atinge. Îi gust răsuflarea în timp ce-mi cuprinde gâtul cu brațele. Își potrivește astfel trupul ca să simtă cum mă frec de ea. Pantalonii ei sunt atât de subțiri, iar treningul meu nu ascunde chiar totul.

Gem când se freacă de mine, când vaginul ei îmi atinge penisul erect. Nu mă pot abține. E atât de bine când e lipită de mine, chiar dacă e în întregime îmbrăcată.

La naiba, mintea mi-o ia razna, *acum mă sărută pe gât*. Gura ei știe exact unde să mă sărute, unde să mă lingă, locul precis de la baza gâtului de unde mă poate mușca ușor. Îi cuprind șoldurile și le strâng ușor, făcând-o să se frece de mine exact acolo unde trebuie.

Își mișcă șoldurile în cel mai sexy mod cu putință. E o zeiță, pur și simplu. E o zeiță, iar eu sunt un bou norocos să fiu aici, acum, cu ea. Chiar e ceva la bucătăria asta care ne înnebunește. Nu mă gândisem că în seara asta așa se vor desfășura lucrurile. Nu că mă plâng de întorsătura pe care au luat-o evenimentele.

Nora își desprinde buzele de gâtul meu, încă frecându-și vaginul de scula mea.

— Doamne, mi-aș dori să nu fii colegul de cameră al Tessei.

Îmi linge pielea din nou, apoi se oprește. O strâng de șolduri, iar ea vorbește iar.

— Ți-aș trage-o — *să-mi bag picioarele* —, ți-aș trage-o chiar acum dacă nu ai fi colegul ei.

Simt fiorul familiar al unui orgasm când o aud. E atât de sexy, e atât de deschisă și mă înnebunește. Sunt absolut nebun după ea.

— Putem să ne prefacem că nu sunt, zic eu, glumind numai pe jumătate.

Râde și alunecă lipită de mine.

— O să-mi dau drumul, la naiba, Landon! Asta... nu... se pune...

Vocea îi e răgușită și senzuală, iar eu de-abia mai pot respira în timp ce mă călărește, împingându-și șoldurile în trupul meu. Îmi mut mâinile pe spinarea ei ca să-i încetinesc mișcările rapide. Înainte să-mi pot da seama, sunt aproape să mă alătur ei. Nu vreau să mă gândesc la asta; nu vreau ca mintea mea să strice acest moment. Vreau doar s-o simt — vreau s-o fac să-și dea drumul și să fac și eu la fel.

— Și eu. Și eu îmi dau drumul, șoptesc.

Mi-ar plăcea să mă pricep și eu la fel de bine la vorbe. O sărut acolo unde umărul i se îmbină cu gâtul, neștiind exact ce fac, dar sunetele pe care le scoate când își dă drumul lipită de mine îmi spun că am făcut ceva așa cum trebuie.

Mintea mi se goleşte. Acum nu pot face altceva decât să simt. Sunt tot numai senzații, iar ea e atât de bună la a-mi potoli mintea, iar asta e atât de bine! Atingerea ei e atât de plăcută, pe trupul meu, în mintea mea haotică! Se dă jos, iar trupul ei se liniștește și respirația i se calmează. Își lasă capul pe umărul meu și pot simți umezeala strânsă între trupurile noastre, dar niciunui dintre noi nu pare să-i pese.

— A fost..., începe ea. Eu...

Vorbele îi sunt întrerupte de zgomotul ușii de la intrare care se închide.

— Landon?

Vocea Tessei se aude de după colț, răzbătând prin răsuflările noastre greoaie, prin gândurile noastre euforice.

— Rahat! mormăie Nora, dându-se jos de pe mine, apoi își pierde echilibrul.

O prind de cot ca să nu cadă pe podea. Mă ridic, iar privirea Norei cade asupra șlițului meu. Asupra petei de acolo.

— Du-te!

Țâșnesc repede spre baie. Tessa intră în bucătărie când ajung în prag, iar eu încerc să trec pe lângă ea, dar mă oprește în loc. Măcar sunt întors cu spatele.

— Hei, am încercat să te sun, îmi spune.

Nu vreau să mă întorc. Nu pot să mă întorc.

— Voiam să văd dacă poți să-mi aduci ceilalți pantofi la muncă. Cineva mi-a scăpat un castron cu salată pe încălțări și trebuie să-nchid diseară.

Vocea Tessei e încordată. Pot să spun chiar fără să mă uit la ea că e stresată și nu sunt exact în poziția în care s-o consolez, pe ea sau pe altcineva. Mă uit în jur după ceva cu care să mă pot acoperi și mă răsucesc, dar nu e nimic altceva în afară de o cutie de cereale Lucky Charms.

— În fine, începe Tessa, cu vocea mai veselă, ce faceți voi aici?

Iau cutia de cereale și-mi acopăr prohabul, apoi mă întorc spre Tessa. Își aruncă privirea direct spre cutie. O țin cu toată puterea.

— Eram...

Caut o scuză și încerc să nu-mi las degetele agitate să alunece de pe colțurile cutiei. Tessa se uită la Nora, apoi din nou la mine.

— A, hei... ce făceați aici? întrebă Tessa cu inocență.

Caut ajutor la Nora, dar ea nu spune nimic. Mă scufund odată cu corabia asta și nu-l am aliat decât pe spiridușul de pe cutia de cereale.

— Păi, încep eu tot fără să știu ce naiba am de zis.

Tessa stă în ușa, iar pantofii îi sunt acoperiți cu pete albe de sos. Nu e singura care are pete albe pe ea...

— Găteam, spun eu și-i mulțumesc în gând Tessei că a cumpărat cutia asta imensă de Lucky Charms.

— Gătești?

Tessa se uită la Nora, cu o expresie indescifrabilă. Nora face un pas înainte.

— Da, pui și...

Nora se uită la mine.

— Lucky Charms?

Tonul ei e atât de nesigur, încât am senzația că Tessa își va da seama.

— Ca pesmet. Știi cum avem noi la restaurant șnițelele alea acoperite cu Frosted Flake? Voiam să-ncerc cu Lucky Charms, explică Nora.

Aproape că o cred și, mai important de-atât, și Tessa pare că o crede. Nora continuă:

— Trebuie să te-ntorci la muncă? Haide să-ți găsim pantofii.

Mulțumită diversiunii Norei, o iau la goană spunând peste umăr:

— Vin imediat.

E atât de ciudat! De ce totul în viața mea e atât de dubios? Bucuros că Nora e o mincinoasă mai pricepută decât sunt eu, dispar pe hol, cu cutia de cereale dinainte.

— Ce-i cu el? o aud pe Tessa întrebând-o pe Nora.

Nu mai rămân prin preajmă ca să-i aud răspunsul.

3

În dormitorul meu e liniște.

Pare atât de mic!

Sau poate eu sunt cel care se simte mititel după încă un moment stânjenitor cu Nora? De data asta a fost ceva mai bine, pentru că am împărtășit această scenă.

Noi am provocat-o.

Încă îi mai simt trupul lipit de al meu, mișcându-se plin de dorință. Îi aud gemetele și-i simt răsuflarea fierbinte pe piele.

Acum toată camera mea s-a înfierbântat. E prea cald.

Mă îndepărtez de ușă și traversez camera, până la fereastră. Pe birou e dezordine; teancuri de cărți și post-it-uri acoperă suprafața de lemn. Mă rog, e de la IKEA și costă mai puțin de o sută de dolari, deci probabil că nu e deloc „lemn“. Bat cu degetul în lemnul îndoielnic de culoare cafeniu-închis și sună a gol. Știam eu că nu-i autentic.

Degetele îmi tremură când întind mâna printre jaluzele să deschid fereastra. Pervazul e acoperit cu vopsea cojită și praf, ba e aici și o muscă moartă. Tessa s-ar crispa dacă ar vedea așa ceva. Îmi